

רמי סערי

כלבתי ואני, ואני כלבתי

ואף כי היתה שם עצם, התעלמת ממנה.
ואף כי היה שם עצם, התעלמתי ממנו.

ואף כי היתה שם כוס, התעלמת ממנה.
ואף כי היה שם כוס, התעלמתי ממנו.

ואף כי היתה שם אח, התעלמת ממנה.
ואף כי היה שם אח, התעלמתי ממנו.

ואף כי יש כאן חבל, את מתעלמת מהחבל.
ואף כי יש כאן סבל, אני מתעלם מהזבל.

ואף כי אין לנו בית
ולו במשורה, כזית,
עודנו בעולם הזה.
הוא מכאיב והוא יפה.

*

עד כמה אפשר להאמין בסימנים גלויים,
בדלת שתמיד נפתחת עם בקר
בתנופת הגוף המבקש להתעורר ולצאת
ביד המושטת אל הכלים ואל פרוסת הלחם,
בכח שאינו מתפלה שאינו מאים

מה אדע, אולי אני שבויה בעקבות שמועות,
רגלי היומיום מתבוססות בכצת הכרח להמשיך הלאה
בעוד הדרך מובילה פנימה
שם בפנות נדחות אפשר שמשתכן דבר סמוי
באר הנפש

לב השדה פועם ואכן שואלת על מקומה,
אפשר שעין מתבוננת תהלה על בהונות
לקרא בה זהב ודומיה

בבקר הרהרתי:
לא ישוב עוד קסם החיים
לא ישוב.
פתאם בביתי השמש
ישות חיה לי
והשלחן אשר עליו לחם
זהב
והפרח אשר על השלחן והספלים
זהב
ומה היה לעצב
גם בעצב נגה.

זלדה

השולחן בימים אחרונים

מפת שלחן פרחונית בקשת,
פרחים קטנים העדפת, כגדל עיניך
תמיד התעקשת על פריחה.
צלוחית תרופות דהויה הסתירה אחרים.
גלולות עגלות היו כפריחה לבנה של מחלת העלון.

פרות העונה התפוצו בקערה חומה
כהפגנה כבושה של הצהרת קיום רפה.
צנצנת ורדה עוד הזדקפה,
יפרחי משי קבועים בתוכה
מאז שיניך נאלמו מכדי להציע מים.

על ברפיך פתקים בכתב יד טובע,
תזכורות מספרי טלפון נחוצים
שעון מצוקה למרכז נצולי שואה.

העצב הגש לך בצלחת כמנה אחרונה
נוצות שמש התנערו בכוס המים
וזהרורי רטב לטפו תבשיל טרי

*

את מובלת אל השלחן, מזבח קיימך.
לאט לאט קרבה אל טקס חיים על קו הקץ.
בטוחה עדין רק במה שמנח על השלחן
ובצעדים המעטים מפרסתך
המבדילים בין טעמה המתוק של תנועה
לבין קשיחות מבטם של סוהרי הרהיטים

*

הנחתי על שלחנה עוגת תפוחים
בתנועה של הבאת בכורים
והפתוי לחיים שוב זרח בפידך
מבעד לפני החרס.
אבני השיש בעיניך שוב נדמו למים